

SON SEFER (*)

Haydar Karabey

"Yahu bu ihtiyar adamın gözleri hep kapalı, uyuyakalmış olmasın?"

"Adamcağız doksan yaşında, artık kıpırdayacak hali de kalmamış. İdare etmek için on saniye gözünü açıp rotaya bakıyor, sonra beş dakika uyuyor... Miço da torunu biliyor musun. Neyse öyle idare ediyor işte. Belki de bunlar artık onun son seferleridir. Bu kayık yetmiş yıldır bu denizlerde dolaşıp duruyor, kendi yolunu bilip gidiyordur zaten, meraklanma."

"İyi tamam da tarihi, nosataljiydi diye bana çektirdiklerine bak be arkadaş, kayık dediğin de sahiden kayık..."

"Arkadaş, bunlar senin tekne dediğine 'kayık' derler. Büyük küçük fark etmez. Ayrıca tekne sözü de Yunancadan gelir zaten. Kayık ise tam Türkçedir. Şunun şurası bir gece yatacağız, bu hikaye sonsuza kadar yok olmadan önce bu deneyimi bir yaşayasın istedim."

"Tamam öyle olsun, çok bilmiş romantik entelektüel, nostaljik denizci, şimdi başlarsın sen yine 'Buralar hep çamlıktı' diye."

"Çamlık değil, sığla, günlük, sedir, katran... Her neyse bak bu kayık..."

"Şu saydığın ağaç isimleri bana biraz şüpheli gibi gelir ya neyse. Aklıma ceviz ağacı getirdin. Yani koca denizde sallanıp duran bir ceviz kabuğundayız ya... türünün son örneği, bu çağda..."

"Evet onbuçuk metredir kendisi."

"Ne doğru düzgün bir mutfak, ne tuvalet. Yaptığın ettiğin cup denize. Millet yirmi otuz metre, klimalı 'kayıklar' ile dolaşırken."

"Abi, söylenmeyi bırak, hepi topu bir gece. Sana tarihi bir gezi hediye ettim işte anlasana. Bak bu Ali Kaptan'ın ve Hürriyet'in son yolculuğu olabilir. Ricamız üzere çıktı denize söyleyeyim. 1950'lerde belki; Cevat Şakir, Bedri Rahmi, Sabahattin, Eren Eyüboğlu, Azra Erhat, Necati Cumalı... 70 yıl önce bu takadan bozma, tek kamaralı kayak ile yapılan efsane yolculuklar. Okumadıysan da duymuşundur. Biz onların suyunun suyu bile değiliz."

"Efsane insanlar. Ne eğlenmişlerdir aslında değil mi; yıldızlar, burçlar, mitoloji, şiir, türkü, öykü, resim..."

"Karalama defterleri, uçurtmalar, fırladıklar, deniz kabuğundan kolyeler, boyalı çakıl taşları, oyalı yemeniler..."

"Aslında haklısın, bu dinazor tekneyi hemen müze yaparlar başka yerde olsa. Düşünsene Marmaris Limana bağlanmış senin bu Hürriyet. İçinde tarihçesi, resimler, boncuklar, fırladıklar, fotoğraflar... Bir Mavi Yolculuk müzesi. Şahane olur gerçekten. Şimdikiler belki bir şeyler anlar da çevreye tarihe biraz daha saygılı, sevgili davranırlar."

"Dur ya, bu iyi bir fikir. Şunu Ali Kaptan'ın kendisine soralım."

"Bekle bari, gözünü açtığında sor da uyandırma ihtiyarı."

"Ha ha."

...

"Ali Kaptan?"

"He evlat, de bakalım."

"Ali Kaptan ne zaman emekli oluyorsun sen?"

"Bu yazı da bi çıkaralım gari. Bir iki misafiri olacakmış bizim çocukların. Bakacez, bizde hal mi kaldı!"

"Ali Kaptan, Hürriyet'i ne yapacaksın emekli olunca?"

"Azad edecem."

"...?"

"...?"

"Yahu ne demek azad, bu köle mi, kısrak mı?"

"Salıcem denize, bırakacem gitsin... Gidebildiği yere... Hürriyet değil mi adı... Gider de batar bi yerlerde... Ben de görmem sonunu... Sonra buluşuruz gari, ben de ölünce..."

...

Ali Kaptan bunu belli ki epeydir düşünüyordu. Bir şeyler söyleyemeyecek kadar etkilenmiştik. Kayığı küçümseyip söylenen arkadaşımın gözleri mi yaşardı ne? Belki de güneşten, rüzgardandır?

...

Aradan yıllar geçti. Ali Kaptan'ın öldüğünü duydum. Artık kocaman, lüks teknelerin doldurduğu, marinaların dizildiği Marmaris Liman'da bulabildiğim en yaşlı denizcilere hikâyeyi anlatıp Hürriyet'in azadını sordum:

"Ne azadı evlat, çocukları yok pahasına sattılar Hürriyet'i. Alan da maymuna çevirmiş, ileride bir koyda kıyıya bağlayıp köfteci yapmışlar..."

(*)

Burada Hürriyet teknesi ve Ali Kaptan gerçek, öykü ise tümüyle kurmacadır. Hürriyet'i "azad edeceğini" ise yazara, bizzat Ali Kaptan söylemiştir.